Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 133 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. DIRVEN**
Terhulpensesteenweg 120
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 8 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 29 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 december 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.05.2024 werd ingediend door:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Armenië
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde S. E. (RR: (…)), toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°en 2°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:
- Attesten federale pensioendienst 14.10.2023 en 03.04.2024 – betaalattesten op naam van de referent voor de periode van 09/2023 – 10/2023 en 01/2024 – 03/2024
- Attest federale pensioendienst 24.02.2024 – Fiscale fiche 281.11 op naam van de referent aangaande inkomsten 2023 - aanslagjaar 2024
- Attest inkomensgarantie voor ouderen (IGO) 01.02.2024 geldig voor 2024 op naam van de referent.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestaansmiddelen van referentiepersoon grotendeels bestaan uit IGO. Betrokkene beschikt over 1202.17 EUR IGO per maand , een deel rustpensioen als werknemer van 144.07 EUR per maand en een deel overlevingspensioen als zelfstandige van 66.71 EUR per maand. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen of onvoldoende rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlenging. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Afsluitend wordt vastgesteld dat het rustpensioen als werknemer en overlevingspensioen als zelfstandige de enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn die in aanmerking genomen kunnen worden genomen bij het beoordelen van de toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij beschikt dus duidelijk niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon een huishuur betaalt van 1000 EUR per maand. De te betalen huurprijs overschrijdt reeds aanzienlijk de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van 210.78 EUR per maand. Onafgezien de overige vaste en variabele kosten van referentiepersoon (medische kosten, voeding, energieverbruik, waterverbruik, telecommunicatie etc.) niet werden voorgelegd bij huidige aanvraag, is het niet ernstig aan te nemen dat de referentiepersoon voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en betrokkene kan voorzien, zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken.

Het dient geen betoog dat de behoeftigheid van referentiepersoon reeds voldoende blijkt uit de sociale ondersteuning die hij klaarblijkelijk nodig heeft, nl. IGO, om in zijn eigen dagdagelijkse behoeften te kunnen voldoen en een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Het is dan ook redelijk te stellen dat er voor referentiepersoon geen voldoende financiële draagkracht is om bijkomend in te staan voor het levensonderhoud van betrokkene.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Over de rechtspleging

2.1 Op 24 januari 2025 dient verzoekster een synthesememorie in waarin ze haar enig middel toelicht als volgt:

“*15. Zoals uit wat volgt zal blijken, is DVZ in gebreke gebleven zijn motiveringsplicht na te komen waardoor het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot ten onrechte aan Verzoekster is geweigerd.*

(a) Inhoud en draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht en materiële en formele motiveringsplicht

16. Iedere administratieve rechtshandeling dient gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven.

17. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd” Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

18. Daarnaast volgt uit de formele motiveringsplicht, zoals onder meer vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat elke administratieve beslissing met individuele strekking afdoende, correct en pertinent moet gemotiveerd zijn. Het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht is dat verzoekster in de haar betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

19. Verzoekster meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de Bestreden Beslissing niet deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en nazicht van de te vervullen voorwaarden. Verzoekster is dan ook van mening dat de door het DVZ aangevoerde motieven, zoals hieronder uiteengezet, de Bestreden Beslissing niet kunnen dragen en dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bijgevolg geschonden is. (b) Verzoekster zal tijdens haar verblijf geen belasting voor de Belgische sociale zekerheid Vormen

20. De weigeringsbeslissing van DVZ werd gemotiveerd op basis van het feit dat de referentiepersoon in de aanvraag, E., niet voldoet aan de wettelijk vereiste voorwaarden voor gezinshereniging op basis van artikel 40ter Verblijfswet. Specifiek argumenteert DVZ dat E. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, 82, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet beschikt, aangezien de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) waarvan de referentiepersoon geniet diens grootste inkomstenbron is (1202.17 EUR van zijn totale maandelijkse bestaansmiddelen van 1412.95 EUR) (stuk 3).

21. Omdat dit type inkomsten valt onder middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening, in de zin van artikel 40ter, 82, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, worden deze inkomsten niet meegerekend bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Sinds het arrest van de Raad van State van 16 februari 2021 is het vaste rechtspraak van uw Raad dat de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) niet wordt meegerekend bij de bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, 82, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet.”

22. Zoals uit wat volgt zal blijken, is DVZ echter in gebreke gebleven aan zijn materiële motiveringsplicht te voldoen en kan op basis van het door DVZ ingeroepen gebrek aan bestaansmiddelen, in hoofde van

referentiepersoon E., Verzoekster een langdurig verblijfsrecht, op basis gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot in toepassing van art. 40ter Vreemdelingenwet, niet redelijkerwijze worden. ontzegd.

23. Er zijn immers voldoende elementen op basis waarvan in hoofde van Verzoekster kan worden besloten dat zij geen aanspraak zal maken op of enige belasting zal vormen voor de Belgische sociale zekerheid tijdens haar langdurig verblijfsrecht, met name door middel van het verkrijgen van een leefloon of inkomensgarantie voor ouderen (IGO) of andere sociale bijstandsstelsels.

24. Verzoekster heeft namelijk naast haar Belgische echtgenoot ook nog twee Belgische dochters die beiden werkzaam zijn in België en op basis van hun bestaansmiddelen ruimschoots voor het levensonderhoud van hun moeder kunnen instaan, zoals blijkt uit hun respectievelijke loonfiches (stuk 8). Zo bekostigden zij reeds de aanvragen voor het C-visum van Verzoekster, de gezinsherenigingsaanvraag van Verzoekster en de veelvuldige vliegreizen van en terug naar Armenië van Verzoekster, gedurende vele jaren.

25. Het is correct dat Verzoekster momenteel niet formeel ten laste is van haar kinderen. Dit ís het logisch gevolg van het feit dat zij geen langdurig verblijfsrecht in België heeft en bij haar Belgische echtgenoot inwoont wanneer zij in België verblijft. Zonder de middelen die zij ontvangt van haar Belgische kinderen kan zij echter feitelijk niet voorzien in de kosten voor haar visumaanvragen en reizen naar België. Het is niet ondenkbaar dat zowel Verzoekster als haar echtgenoot op termijn formeel ten laste van hun Belgische kinderen zouden komen te vallen. Op heden staan zij reeds feitelijk ten dele in voor het levensonderhoud van hun beide ouders.

26. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de motieven die aan de Bestreden Beslissing ten grondslag liggen niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de Bestreden Beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

27. Het zou volstrekt onredelijk zijn het recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM in hoofde van de Belgische echtgenoot van Verzoekster en haarzelf te schenden op basis van een gebrek aan bestaansmiddelen van haar echtgenoot, nu kan aangetoond worden dat het beschermde belang, de eventuele bijkomende druk op de Belgische sociale zekerheid, volledig gevrijwaard zal blijven.

28. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het op termijn voor Verzoekster, die momenteel 68 jaar oud is, steeds moeilijker zal worden om zelfstandig en volkomen alleen op en neer te reizen tussen Armenië en België om haar gezinsleven met haar echtgenoot en haar kinderen en kleinkinderen te kunnen onderhouden. Het risico op isolement in Armenië, weg van haar echtgenoot en familie, is aanzienlijk.

Verzoekster is dan ook van mening dat de door DVZ aangevoerde motieven de Bestreden Beslissing niet kunnen dragen en dat daardoor de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

29. De motivering van de Bestreden Beslissing kan bijgevolg niet worden aangehaald als deugdelijke motivering om Verzoekster haar een langdurig verblijfrecht in België te ontzeggen. (c) Gebrek aan afdoende individuele behoefteanalyse

30. In de Bestreden Beslissing laat DVZ na om een afdoende individuele behoefteanalyse te maken en de toereikendheid van de bestaansmiddelen van referentiepersoon E. na te gaan. DVZ concludeert botweg dat de behoeftigheid van de referentiepersoon voldoende blijkt uit het feit dat hij geniet van een inkomensgarantie voor ouderen (IGO). Er wordt echter geen rekening gehouden met het feit dat Verzoekster zelf ook van een beperkt Armeens pensioen van 145.43 EUR geniet waardoor zij deels in eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien (stuk 9). De bijkomende bestaansmiddelen die boven op haar eigen pensioen vereist zijn voor Verzoekster om in België rond te komen, zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand, zijn zeer beperkt. Verzoekster heeft een bescheiden levensstijl en kan inwonen bij haar echtgenoot die sowieso reeds huur en nutsvoorzieningen voor zichzelf betaalt. De financiële impact voor referentiepersoon E. van een gezinshereniging met zijn echtgenote lijkt bijgevolg haalbaar, zeker in het licht van de financiële draagkracht van de Belgische dochters.

31. De afwezigheid van een afdoende individuele behoefteanalyse bij de weigering van de gezinsherenigingsaanvraag maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht; dergelijke afwezigheid van een afdoende individuele behoefteanalyse is bovendien ook een schending van de formele motiveringsplicht.

(d) Schending art. 20 VWEU

32. Het niet toekennen van een langdurig verblijfsrecht aan Verzoekster zou tot gevolg hebben dat haar Belgische echtgenoot als Unieburger het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste aan zijn status van burger van de Unie ontleende rechten, namelijk het recht om te verblijven op het grondgebied van de Unie, in weerwil van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de EU (VWEU).' Er bestaat immers een afhankelijkheidsverhouding tussen Verzoekster aan wie een - verblijfsrecht wordt geweigerd, en haar Belgische echtgenoot. Hierdoor kan het nuttig effect van het : Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheidsband ertoe zal leiden dat E. noodgedwongen het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten om zijn vrouw bij te staan in Armenië om te voorkomen dat zij volledig geïsoleerd raak van haar echtgenoot en familie.

33. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven die aan de Bestreden Beslissing ten grondslag liggen niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de Bestreden Beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster is dan ook van mening dat de door het DVZ aangevoerde motieven de Bestreden Beslissing niet kunnen dragen en dat daardoor de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

Verzoekster kan dan ook niet instemmen met de beslissing van het DVZ tot weigering van haar aanvraag tot verblijfsrecht.

34. Besluit: De Bestreden Beslissing schendt daarom de in het middel vermelde rechtsbeginselen. Het middel is gegrond.

35. Verzoekster meent dat zij wel degelijk in aanmerking komt om een verblijfsrecht toegekend te krijgen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, ín toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet,

36. Verzoekster kan dan ook niet instemmen met de beslissing van DVZ d.d. 29 november 2024, zodat Verzoekster daarom voorliggend beroep instelt.

Ter ondersteuning van haar beroep maakt Verzoekster nu reeds kopie over van een aantal stukken.

Verzoekster houdt zich ter beschikking van Uw Raad voor de oproeping(en) en eventuele vragen om inlichtingen."

2.2 (Oud) artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.
Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.
Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.
Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

Hieruit blijkt dat verzoekster de keuze had om al dan niet een synthesememorie in te dienen.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster binnen de voorziene termijn heeft laten weten dat zij een synthesememorie wenste in te dienen en dat zij ook tijdig een synthesememorie heeft neergelegd. Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de synthesememorie.

(Oud) artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*". Het begrip "*samenvatten*" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *"het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*" (*Parl. St.* Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met (oud) artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een *"repliekmemorie*", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (*Parl. St.* Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van (oud) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en uit de sedert de wijziging van die bepaling met artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien verzoekster immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen haar middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan zij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien verzoekster in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en zij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het louter herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt zij dilatoir. Op die wijze verlengt zij immers nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien verzoekster daarentegen haar middel of middelen wenst aan te houden én zij daarenboven inhoudelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan zij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt zij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om haar toe te laten "*te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat"* (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

De Raad stelt vast dat de thans voorliggende synthesememorie, behoudens het middelonderdeel waarin een nieuw middel wordt aangevoerd – namelijk de schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) –, een volledige en letterlijke herneming bevat van het enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift. De uiteenzetting in de synthesememorie betreft geen samenvatting van het middel, noch het niet meer aanhouden van (onderdelen van) een middel, noch een repliek op de nota met opmerkingen.

Verzoekster voegt aan haar synthesememorie daarnaast het volgende middelonderdeel toe, hetgeen niet in het inleidende verzoekschrift voorkomt:

"(d) Schending art. 20 VWEU
32. Het niet toekennen van een langdurig verblijfsrecht aan Verzoekster zou tot gevolg hebben dat haar Belgische echtgenoot als Unieburger het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste aan zijn status

van burger van de Unie ontleende rechten, namelijk het recht om te verblijven op het grondgebied van de Unie, in weerwil van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de EU (VWEU).' Er bestaat immers een afhankelijkheidsverhouding tussen Verzoekster aan wie een - verblijfsrecht wordt geweigerd, en haar Belgische echtgenoot. Hierdoor kan het nuttig effect van het : Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheidsband ertoe zal leiden dat E. noodgedwongen het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten om zijn vrouw bij te staan in Armenië om te voorkomen dat zij volledig geïsoleerd raak van haar echtgenoot en familie.
33. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven die aan de Bestreden Beslissing ten grondslag liggen niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de Bestreden Beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.
Verzoekster is dan ook van mening dat de door het DVZ aangevoerde motieven de Bestreden Beslissing niet kunnen dragen en dat daardoor de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.
Verzoekster kan dan ook niet instemmen met de beslissing van het DVZ tot weigering van haar aanvraag tot verblijfsrecht."

Het betreft een volledige nieuwe uiteenzetting die geen betrekking heeft op het reeds gevoerde betoog in het verzoekschrift. In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "*in de synthesememorie […] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*" van dezelfde wet dat bepaalt dat "*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat (oud) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe 'middelen', dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar verweerder alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van (oud) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekster in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, hetgeen hier niet het geval is.

In casu bevat de voorgelegde synthesememorie aldus een volledige herhaling van het reeds in het verzoekschrift aangevoerde middel, aangevuld met een nieuw middelonderdeel zoals hoger weergeven. Deze nieuwe argumenten vormen geenszins een repliek op de verweernota.

De Raad stelt dan ook vast dat de synthesememorie geen samenvatting van de middelen bevat en dat er geen sprake is van een daadwerkelijke repliek op een nota met opmerkingen.

Zoals hoger aangegeven, is het niet de bedoeling van de wetgever geweest om toe te laten dat ter gelegenheid van het neerleggen van de synthesememorie bijkomende middelen of argumentaties naar voor worden gebracht.

Het beroep dient derhalve, bij gebrek aan een wetsconforme synthesememorie, te worden verworpen (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN